

Hannie was verdiept in haar roman. Ze lag mooi op haar schema van drie boeken in de week. Er werd geklopt en Cobie stak haar hoofd om de hoek.

‘Gelukkig, ik maak je niet wakker,’ zei ze. ‘Ik ga zo meteen Ansichtkaarten kopen, moet ik er voor jou ook een paar meenemen?’

Hannie dacht na. ‘Naar wie sturen jullie er allemaal een?’ vroeg ze toen een beetje bedremmeld.

Cobie somde op: ‘De kinderen, de kleinkinderen, mijn moeder, Theo’s broer en zus, mijn eigen zussen, Belinda en Sjon, nog een paar vrienden en vriendinnen. Alles bij elkaar een stuk of twintig.’

‘O,’ zei Hannie, ‘nou, eh... wij doen eigenlijk niet aan kaarten sturen.’

‘Maar dat is toch enig, een ouderwetse kaart krijgen?’ jubelde Cobie.

Hannie keek weg en veegde met de mouw van haar jurk langs haar ogen.

Cobie schrok. ‘Meissie toch, moet je nou huilen?’

‘Het is toch stom. Ik heb gewoon bijna niemand om een kaart naartoe te sturen. Alleen mijn zus. Verder niemand. Geen kinderen, geen kleinkinderen. Ik heb nog een broer, maar daar heb ik al jaren ruzie mee. Buren die geeneens gedag zeggen. Alleen Joops moeder. Maar die is dement. Wat moet ik die nou schrijven?’

‘Ik zet er gewoon overal “Groeten uit Benidorm” op, en dan teken ik een zonnetje dat lacht. En daaronder “Hartstikke gezellig hier”.’

‘Erg origineel, Co.’

‘Wat maakt het uit, beter dan geen kaart, toch?’ zei Cobie opgewekt. ‘Zal ik een kopje thee voor je maken?’

‘Nee, dank je.’

Er viel een stilte.

‘Nou, dan ga ik maar. Je weet het zeker? Geen kaarten?’

‘Doe er maar twee dan.’

Cobie liep naar de deur, treuzelde even en draaide zich toen om.

‘Zou je het leuk vinden om af en toe een middagje met z’n tweeën op stap te gaan? Zonder mannen. Winkelen bijvoorbeeld of naar de wellness.’

‘Begin jij nu ook al?’

‘Hoezo?’

‘Nou, vanochtend was die Arie ook al zo aan het zeuren over apart op stap. Ik hoef niet zo nodig apart.’

‘Ik ook niet, hoor, maar Joop zei dat-ie...’ Ze viel midden in haar zin stil.

‘Wat zei Joop?’

‘Nee, niks.’

‘Wat zei Joop?’ drong Hannie aan.

‘Dat het misschien een idee was om elkaar af en toe wat vrij te laten.’

‘Jaja. Alsof hij in de gevangenis zit.’

‘Nee, dat zei hij niet.’

‘Voor mij hoeft dat niet zo nodig. Ik hou trouwens niet van wellness. Ik ga niet in zo’n sauna zitten, in andermans vieze zweet.’

‘Het wordt heel vaak schoongemaakt, hoor.’

‘Hoe weet je dat nou?’

‘Nou ja, dat denk ik. Ik vind wellness in ieder geval heerlijk. Lekker ontspannen.’

‘Nou, dan moet je iemand anders zoeken om mee te gaan. Ga je toch lekker met die Monique en die Suze, dat zijn vast saunatypes.’

Cobie verstrakte en keek doodongelukkig.

Hannie schrok ervan en krabbelde een beetje terug. ‘We kunnen misschien wel een keertje samen winkelen. Morgenmiddag bijvoorbeeld?’

Haar vriendin zuchtte van opluchting. ‘Hartstikke gezellig, Han.’

* * *

‘Zeg, Theo, de dames gaan vanmiddag winkelen en souvenirpjes kopen, dus dan hebben wij een vrije middag. Laat jouw stoelgang het alweer toe om naar de Thaise massage te gaan?’

‘Alles weer bruin en stevig, makker, dus ik ben je man,’ antwoordde Theo lachend.

De twee vrienden zaten aan de ontbijttafel en hun vrouwen stonden iets verderop te wachten in de rij voor de gebakken eieren met spek.

Theo had nog wel een klein bezwaar. ‘We moeten nog wel een oplossing vinden voor die geur van de massageolie, die blijft blijkbaar nogal lang om ons heen hangen. Of zullen we gewoon zeggen waar we naartoe gaan? Ik denk niet dat Cobie moeilijk doet.’

‘Maar Hannie des te meer, dat is vragen om problemen. Zeker als ze hoort dat het vijfenveertig euro kost. Ik hoor het haar al zeggen: “Je bent een vieze ouwe vent, Joop Elzinga, met je dure massage. Zeker ook nog met een happy end erbij?”’

Theo keek verbaasd. ‘Wat voor end?’
‘Jezus, Thé, doe niet zo naïef. Je weet wel...’ Bij die laatste woorden maakte Joop een handgebaar bij zijn gulp.
‘Aftrekken?’
Joop knikte.
‘Doen zij dat of moet ik het zelf doen?’
Joop moest grinniken. ‘Dat maakt bij mij niet veel verschil, je kan sjorren wat je wil, maar er zit niet veel leven meer in daar-beneden.’
Theo keek een beetje ongemakkelijk.
‘Doen jullie het nog wel eens?’ vroeg Joop.
Theo slikte en liet een gemaakt hoestje horen.
‘Nou?’ drong Joop aan.
‘Nee, niet echt. Maar we knuffelen nog wel. Elke dag.’
Dat antwoord ontroerde Joop.
Het gesprek viel even stil. Toen vroeg Theo: ‘En bij jou? Doen jullie het nog wel eens?’
‘Nou...’ schamperde Joop, ‘de laatste keer dat wij het hebben gedaan kon je nog met guldens betalen. Dus reken maar uit.’
‘Ook niet knuffelen?’
‘Voor knuffelen moet je van iemand houden.’
Theo keek zijn vriend lang aan, maar wist niets te zeggen.
‘Dus...’ doorbrak Joop de stilte, ‘dat happy end laten we zitten, maar een lekkere massage gaan we regelen vanmiddag.’
‘En die olie?’
‘Stil, daar komen ze,’ waarschuwde Joop. ‘Ik bedenk wel iets,’ voegde hij er nog snel aan toe.